

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 15ης Μαρτίου 2006*

Στην υπόθεση T-129/04,

Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG, με έδρα το Unterhaching (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους R. Kunz-Hallstein και H. Kunz-Hallstein,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον G. Schneider,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 20ής Ιανουαρίου 2004 (υπόθεση R 367/2003-2), με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση καταχωρίσεως ως κοινοτικού σήματος ενός τρισδιάστατου σημείου που παρουσιάζεται υπό τη μορφή φιάλης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. J. Pirlung, πρόεδρο, A. W. H. Meij και I. Pelikánová, δικαστές,
γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Απριλίου 2004,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Ιουλίου 2004,

έχοντας υπόψη τις γραπτές ερωτήσεις που το Πρωτοδικείο έθεσε στους διαδίκους στις 23 Μαΐου 2005,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 12ης Ιουλίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

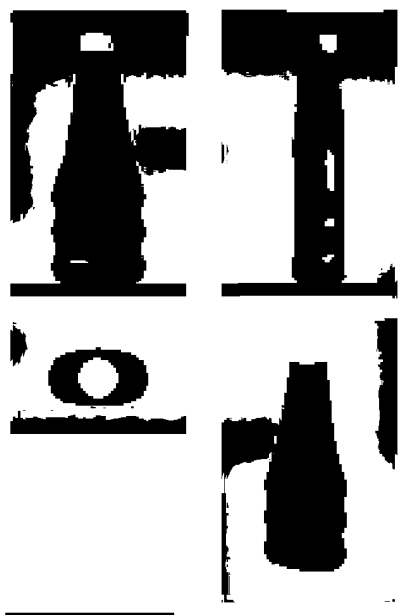
Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Στις 14 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(ΓΕΕΑ) αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως αυτός έχει τροποποιηθεί, διεκδικώντας την προτεραιότητα μιας αρχικής καταθέσεως στη Γερμανία στις 16 Αυγούστου 2001.

- 2 Η αίτηση αφορούσε την καταχώριση ενός τρισδιάστατου σημείου που παρουσιάζεται υπό τη μορφή φιάλης και αναπαράγεται κατωτέρω (στο εξής: το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση):

- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 29, 30 και 32 του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με την κατάταξη των προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει

αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

- κλάση 29: «Πιπεριές, τοματοπολτός, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα, γιουρτί, νωπή κρέμα, βρώσιμα έλαια και λίπη»

- κλάση 30: «Μπαχαρικά· καρυκεύματα· μουστάρδα, προϊόντα με βάση τη μουστάρδα· μαγιονέζα, προϊόντα με βάση τη μαγιονέζα· ξύδι, προϊόντα με βάση το ξύδι· ποτά που παράγονται με τη χρήση ξυδιού· πικάντικες σάλτσες· αρώματα και εκχυλίσματα για διατροφική χρήση· κίτρινο οξύ, μηλικό οξύ, τρυγικό οξύ που χρησιμοποιούνται ως αρώματα για την παρασκευή τροφίμων· μεταποιημένο χρένο, κέτσαπ και μεταποιημένες τροφές με βάση την κέτσαπ, κομπόστες· σάλτσες για σαλάτα, κρέμες για σαλάτα»

- κλάση 32: «Ποτά από φρούτα και χυμοί φρούτων· σιρόπια και άλλα παρασκευάσματα για ποτοποιία».

⁴ Με απόφαση της 1ης Απριλίου 2003, ο εξεταστής απέρριψε την αίτηση καταχώρισεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Ο εξεταστής κατέληξε ότι, αφενός, το ΓΕΕΑ δεν δεσμευόταν από τις προηγούμενες εθνικές καταχωρίσεις και, αφετέρου, η μορφή του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν παρουσίαζε κανένα ιδιαίτερο και ευχερώς αναγνωρίσιμο στοιχείο που θα του παρείχε τη δυνατότητα να διακριθεί από τις συνήθεις μορφές που διατίθενται στην αγορά και θα του προσέδιδε λειτουργία ενδεικτική της εμπορικής προέλευσης.

⁵ Η προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα, η οποία στηριζόταν κυρίως στον ασυνήθη και ιδιαίτερο χαρακτήρα της επίμαχης φιάλης, απορρίφθηκε από το

δεύτερο τμήμα προσφυγών με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2004 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Το τμήμα προσφυγών υιοθέτησε την επιχειρηματολογία του εξεταστή. Προσέθεσε ότι, όσον αφορά ένα σήμα που αποτελείται από τη μορφή της συσκευασίας, έπρεπε να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού δεν ήταν αναγκαστικά ίδια όπως στην περίπτωση ενός λεκτικού, εικονιστικού ή τρισδιάστατου σήματος που είναι ανεξάρτητο από τη μορφή του προϊόντος που προσδιορίζει. Συγκεκριμένα, ο οικείος τελικός καταναλωτής δίδει συνήθως περισσότερη προσοχή στην ετικέτα που είναι επιτεθειμένη στη φιάλη παρά στη μορφή και μόνο του γυμνού και άχρωμου δοχείου.

- 6 Το τμήμα προσφυγών παρατήρησε ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν παρουσίαζε κανένα πρόσθετο χαρακτηριστικό που να του προσδίδει την ικανότητα να διακρίνεται σαφώς από τις τρέχουσες διαθέσιμες μορφές και να παραμένει χαραγμένο στη μνήμη του καταναλωτή ως ένδειξη της προέλευσης. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι ο ιδιαίτερος σχεδιασμός που προβάλλει η προσφεύγουσα προκύπτει μόνο μετά από εμπειριστατωμένη αναλυτική εξέταση, στην οποία δεν επιδίδεται ο οικείος μέσος καταναλωτής.
- 7 Το τμήμα προσφυγών παρατήρησε τέλος ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επικαλείται την καταχώριση του οικείου τμήματος στο γερμανικό μητρώο σημάτων, καθόσον μια τέτοια εθνική καταχώριση, ακόμη και αν μπορεί να ληφθεί υπόψη, δεν είναι ωστόσο αποφασιστική. Επιπλέον, κατά το τμήμα προσφυγών, τα έγγραφα καταχώρισης που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν διευκρίνιζαν τους λόγους για τους οποίους είχε γίνει δεκτή η καταχώριση του επίμαχου σημείου.

Αιτήματα των διαδίκων

- 8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

9 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

10 Η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, αντιστοίχως, από το ότι το ΓΕΕΑ δεν έλαβε υπόψη το βάρος αποδείξεως, πράγμα που συνιστά παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 (πρώτος λόγος), από την παράβαση του άρθρου 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, της 20ής Μαρτίου 1883, όπως αναθεωρήθηκε εσχάτως στη Στοκχόλμη στις 14 Ιουλίου 1967 και τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979 (*Συλλογή συνθηκών των Ηνωμένων Εθνών*, τόμος 828, αριθ. 11847, σ. 108, στο εξής: Σύμβαση των Παρισίων), που προκύπτει από το ότι το ΓΕΕΑ δεν παρέσχε προστασία στην προηγούμενη εθνική καταχώριση (δεύτερος λόγος), από την παράβαση του άρθρου 73 του κανονισμού 40/94, του άρθρου 6δ της Συμβάσεως των Παρισίων και του άρθρου 2, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στον τομέα του εμπορίου, συμπεριλαμβανομένου του εμπορίου των προϊόντων που αποτελούν αντικείμενα απομίμησης ή παραποίησης, της 15ης Απριλίου 1994 (στο εξής: Συμφωνία ΔΠΠΤΕ), που προκύπτει από το ότι το ΓΕΕΑ δεν εξέτασε επαρκώς την προηγούμενη εθνική καταχώριση (τρίτος λόγος), και από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, που προκύπτει από το ότι το ΓΕΕΑ δεν έλαβε υπόψη τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και το γεγονός ότι τα χαρακτηριστικά του σήματος αυτού δεν έχουν καμία τεχνική λειτουργία (τέταρτος λόγος).

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 11 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη την υποχρέωση αποδείξεως της ελλείψεως διακριτικού χαρακτήρα που υπέχει από τον κανονισμό 40/94, καθόσον παρατήρησε ότι η επίμαχη μορφή γίνεται αντιληπτή ως μορφή μιας τρέχουσας φιάλης και όχι ως ένδειξη της εμπορικής προέλευσης, χωρίς να στηρίζει το συμπέρασμά του σε συγκεκριμένα παραδείγματα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εναπόκειται στο ΓΕΕΑ, που οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά στο πλαίσιο της εξέτασης της ύπαρξης απολύτων λόγων απαραδέκτου, να αποδεικνύει την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα. Μόνον αν το ΓΕΕΑ κατόρθωνε να αποδείξει την εγγενή έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση θα μπορούσε εν συνεχεία ο αιτών την καταχώριση να αποδείξει ότι ο διακριτικός χαρακτήρας έχει αποκτηθεί με τη χρήση.
- 12 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι το γεγονός ότι το βάρος αποδείξεως το φέρει το ΓΕΕΑ απορρέει επίσης από το άρθρο 6δ της Συμβάσεως των Παρισίων. Κατά την προσφεύγουσα, το τελευταίο αυτό άρθρο ορίζει συγκεκριμένα ότι η προστασία ενός σήματος το οποίο έχει καταχωριστεί εντός ενός κράτους που έχει υπογράψει τη Σύμβαση των Παρισίων πρέπει να αποτελεί τον κανόνα, η δε άρνηση της προστασίας αποτελεί εξαίρεση η οποία πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς.
- 13 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, παρατηρώντας ότι η αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών δεν αφορά το βάρος αποδείξεως. Προσθέτει ότι δεν μπορεί να υποχρεούται να προσκομίζει αρνητική απόδειξη, ήτοι την απόδειξη της ελλείψεως διακριτικού χαρακτήρα. Τέλος, παραπέμποντας στη νομολογία του Πρωτοδικείου, το ΓΕΕΑ αναφέρει ότι υπόκειται, όσον αφορά την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα, μόνο στην υποχρέωση αιτιολογήσεως. Ομοίως, το ΓΕΕΑ φρονεί ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι μπορεί να στηριχθεί σε γενικά πληροφοριακά στοιχεία αντλούμενα από την εμπειρία, όπως συνέβη εν προκειμένω, και ότι εναπόκειται στον αιτούντα την καταχώριση, ενδεχομένως, να προσκομίσει συγκεκριμένες και στηριζόμενες σε στοιχεία ενδείξεις όσον αφορά το ότι οι ενδιαφερόμενοι καταναλωτές αντιλαμβάνονται ορισμένα σημεία ως αποτελούντα ενδείξεις εμπορικής προέλευσης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 14 Πρώτον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η αναφορά στη Σύμβαση των Παρισίων, την οποία έκανε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6δ της Συμβάσεως αυτής, που αφορά την προστασία και την καταχώριση των σημάτων που έχουν κατατεθεί εντός άλλου κράτους που έχει υπογράψει τη Σύμβαση των Παρισίων, δεν περιέχει διατάξεις που διέπουν την κατανομή του βάρους αποδείξεως στις διαδικασίες καταχώρισεως κοινοτικών σημάτων.
- 15 Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στο πλαίσιο της εξετάσεως της ενδεχομένης υπάρξεως απολύτων λόγων απαραδέκτου κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, ο ρόλος του ΓΕΕΑ συνίσταται στο να αποφασίζει, αφού εκτιμήσει αντικειμενικά και αμερόληπτα τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως με γνώμονα τους ισχύοντες κανόνες του κανονισμού 40/94 και την ερμηνεία που έχει δώσει στους κανόνες αυτούς ο κοινοτικός δικαστής, παρέχοντας δε τη δυνατότητα στον αιτούντα την καταχώριση να προβάλλει τις παρατηρήσεις του και να γνωρίζει την αιτιολογία της ληφθείσας αποφάσεως, αν η αίτηση καταχωρίσεως σήματος προσκρούει σε απόλυτο λόγο απαραδέκτου. Η απόφαση αυτή απορρέει από εκτίμηση νομικού χαρακτήρα η οποία, ως εκ της φύσεώς της, δεν μπορεί να υπόκειται σε υποχρέωση αποδείξεως, καθόσον το βάσιμο της εκτιμήσεως αυτής μπορεί, εξάλλου, να αμφισβητηθεί σε περίπτωση προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. σκέψη 18 κατωτέρω).
- 16 Σύμφωνα με το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατά την εξέταση απολύτων λόγων απαραδέκτου, το ΓΕΕΑ οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που θα μπορούσαν να το οδηγήσουν στην εφαρμογή ενός απολύτου λόγου απαραδέκτου.
- 17 Αν το ΓΕΕΑ διαπιστώσει την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών που να δικαιολογούν την εφαρμογή ενός απολύτου λόγου απαραδέκτου, οφείλει να ενημερώσει σχετικώς τον αιτούντα την καταχώριση και να του παράσχει τη δυνατότητα να ανακαλέσει ή να τροποποιήσει την αίτησή του ή να υποβάλει τις παρατηρήσεις τους, σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφος 3, του προπαρατεθέντος κανονισμού.

- 18 Τέλος, αν προτίθεται να απορρίψει την αίτηση καταχώρισεως σήματος κατ' εφαρμογήν ενός απολύτου λόγου απαραδέκτου, το ΓΕΕΑ οφείλει να αιτιολογεί την απόφασή του με βάση το άρθρο 73, πρώτη περίοδος, του προπαρατεθέντος κανονισμού. Η αιτιολογία αυτή έχει τον διττό σκοπό να παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τη δικαιολόγηση του ληφθέντος μέτρου ώστε να προασπίζουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχο του ως προς τη νομιμότητα της αποφάσεως [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 2004, T-124/02 και T-156/02, Sunrider κατά ΓΕΕΑ — Vitakraft-Werke Wührmann και Friesland Brands (VITATASTE και METABALANCE 44), Συλλογή 2004, σ. II-1149, σκέψεις 72 και 73, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία].
- 19 Τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όταν το τμήμα προσφυγών καταλήγει στην εγγενή έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, μπορεί να στηρίζει την ανάλυσή του σε πραγματικά περιστατικά που απορρέουν από την πρακτική πείρα που εν γένει αποκτάται στην πράξη από την εμπορία προϊόντων ευρείας καταναλώσεως, πραγματικά περιστατικά τα οποία μπορούν να γνωρίζουν οι πάντες και τα γνωρίζουν ιδίως οι καταναλωτές των προϊόντων αυτών [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 2004, T-185/02, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ — DaimlerChrysler (PICARO), Συλλογή 2004, σ. II-1739, σκέψη 29]. Σε μια τέτοια περίπτωση, το τμήμα προσφυγών δεν είναι υποχρεωμένο να προσκομίζει παραδείγματα μιας τέτοιας πρακτικής πείρας.
- 20 Στην κτηθείσα αυτή πείρα στηρίχθηκε το τμήμα προσφυγών όταν διαπίστωσε, στο σημείο 52 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής θα αντιλαμβανόταν το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ως τη μορφή μιας τρέχουσας φιάλης προορισμένης να περιέχει ποτά, καρυκεύματα και ρευστά τρόφιμα και όχι ως το σήμα ενός συγκεκριμένου παραγωγού.
- 21 Στον βαθμό που η προσφεύγουσα προβάλλει τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, παρά την ανάλυση του τμήματος προσφυγών που στηρίχθηκε στην προαναφερθείσα πείρα, σε αυτήν εναπόκειται να προσκομίσει συγκεκριμένες και στηριγμένες σε στοιχεία ενδείξεις που να αποδεικνύουν ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση έχει είτε εγγενή διακριτικό χαρακτήρα είτε διακριτικό χαρακτήρα αποκτηθέντα λόγω χρήσεως, δεδομένου ότι είναι πολύ καλύτερα σε θέση να προσκομίσει τις ενδείξεις αυτές, καθόσον γνωρίζει σε βάθος την αγορά [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003, T-194/01, Unilever κατά ΓΕΕΑ (Ωσειδής ταμπλέτα), Συλλογή 2003, σ. II-383, σκέψη 48].

- 22 Επομένως, κακώς η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών, μη παρέχοντας τέτοιες ενδείξεις, παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 23 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το ΓΕΕΑ, αποφασίζοντας ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση εστερείτο διακριτικού χαρακτήρα στο έδαφος της Κοινότητας, θεώρησε όντως ανίσχυρο και συνεπώς στερούμενο προστασίας στο γερμανικό έδαφος το προηγούμενο γερμανικό σήμα που προστατεύει το ίδιο σημείο και το οποίο καταχωρίστηκε από το Deutsches Patent- und Markenamt (Γερμανικό Γραφείο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και Σημάτων). Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η συμπεριφορά αυτή του ΓΕΕΑ συνιστά παράβαση του άρθρου 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων, το οποίο απαγορεύει στο ΓΕΕΑ να κρίνει ότι το σήμα δεν μπορεί να προστατευτεί στο έδαφος του κράτους που υπέγραψε τη Σύμβαση των Παρισίων και στο οποίο το σήμα αυτό έχει καταχωριστεί.
- 24 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι το άρθρο 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων ορίζει ότι το σήμα που έχει καταχωριστεί στη χώρα προέλευσης προστατεύεται ως έχει, ήτοι όπως έχει καταχωριστεί στην αλλοδαπή, υπό τις επιφυλάξεις που διαλαμβάνονται στο ίδιο άρθρο. Το άρθρο 6δ, σημείο Β, στοιχείο ii, προβλέπει όμως ρητώς την άρνηση καταχωρίσεως σε περίπτωση ελλείψεως διακριτικού χαρακτήρα. Το ΓΕΕΑ προσθέτει ότι η άρνηση καταχωρίσεως ενός κοινοτικού σήματος δεν συνεπάγεται την ακύρωση εθνικής καταχωρίσεως που προστατεύει το ίδιο σημείο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 25 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η τήρηση του άρθρου 6δ της Συμβάσεως των Παρισίων επιβάλλεται στο ΓΕΕΑ, πρέπει να παρατηρηθεί, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα εκκινεί από εσφαλμένη παραδοχή όταν ισχυρίζεται ότι το ΓΕΕΑ κήρυξε ανίσχυρη μια καταχώριση υφιστάμενη εντός κράτους που έχει υπογράψει τη Σύμβαση των Παρισίων. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, το κοινοτικό δίκαιο των σημάτων δεν υποκαθιστά τα δίκαια των σημάτων των κρατών μελών. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία απορρίφθηκε η αιτηθείσα καταχώριση του σήματος ως κοινοτικού σήματος, δεν επηρεάζει ούτε το κύρος ούτε την προστασία στο γερμανικό έδαφος της προηγούμενης εθνικής καταχώρισης. Επομένως, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το ΓΕΕΑ, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν στέρησε από την προηγούμενη εθνική καταχώριση την προστασία στο γερμανικό έδαφος και συνεπώς δεν παρέβη, ως εκ τούτου, το άρθρο 6δ της Συμβάσεως των Παρισίων.
- 26 Δεύτερον, στον βαθμό που η προσφεύγουσα, με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, προσάπτει στο ΓΕΕΑ ότι δεν δέχθηκε την καταχώριση του σήματος η οποία ζητήθηκε βάσει του άρθρου 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων, πρέπει να παρατηρηθεί, όπως σημείωσε και το ΓΕΕΑ, ότι το ίδιο αυτό άρθρο, σημείο Β, στοιχείο ii, προβλέπει τη δυνατότητα απορρίψεως της καταχωρίσεως στην περίπτωση κατά την οποία το σήμα στερείται διακριτικού χαρακτήρα. Επομένως, το ΓΕΕΑ δεν παρέβη το άρθρο 6δ, σημείο Α, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Παρισίων λόγω του γεγονότος και μόνον ότι αντέταξε στην αιτηθείσα καταχώριση του σήματος τον απόλυτο λόγο απαραδέκτου του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, που απαγορεύει την καταχώριση των σημείων που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα. Δεδομένου ότι το βάσιμο του συμπεράσματος του τμήματος προσφυγών σχετικά με την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση αποτελεί αντικείμενο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, παρέλκει η εξέτασή του στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.
- 27 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 73 του κανονισμού 40/94, του άρθρου 6δ της Συμβάσεως των Παρισίων και του άρθρου 2 της συμφωνίας ΔΠΙΤΕ

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το ΓΕΕΑ δεν εξέτασε επαρκώς την καταχώριση που είχε προηγουμένως πραγματοποιήσει το Deutsches Patent- und Markenamt και η οποία αφορούσε ένα σημείο πανομοιότυπο με αυτό το οποίο καλύπτει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Κατ' αυτήν, το κοινοτικό σήμα και οι εθνικές καταχωρίσεις συνδέονται λόγω της δυνατότητας διεκδικήσεως της αρχαιότητας των καταχωρίσεων αυτών. Η προσφεύγουσα συμπεραίνει από αυτό ότι το ΓΕΕΑ πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις προηγούμενες εθνικές καταχωρίσεις. Επικουρικώς, φρονεί ότι από τη σύγκλιση της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), και του κανονισμού 40/94 που συναποτελούν τη νομική βάση προκύπτει ότι το ΓΕΕΑ και η οικεία εθνική διοίκηση πρέπει να εφαρμόζουν τα ίδια κριτήρια που προβλέπουν τα δύο αυτά νομοθετήματα και ότι το ΓΕΕΑ οφείλει, κατά συνέπεια, να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους εφαρμόζει τα κριτήρια αυτά κατά τρόπο διαφορετικό απ' ό,τι η εθνική διοίκηση, καθόσον η υποχρέωση αυτή απορρέει από τον κανονισμό 40/94, από τη Σύμβαση των Παρισίων καθώς και από τη Συμφωνία ΔΠΙΤΕ.

29 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι οι παραπομπές στη Σύμβαση των Παρισίων και στη συμφωνία ΔΠΙΤΕ είναι αλυσιτελείς, καθόσον οι πράξεις αυτές δεν αφορούν την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Εν συνεχεία παρατηρεί ότι η αιτιολογία μιας αποφάσεως πρέπει να εκφράζει σαφώς και χωρίς διφορούμενα τα στοιχεία που έλαβε υπόψη η αρμόδια αρχή. Κατά το ΓΕΕΑ, η προσβαλλόμενη απόφαση τήρησε τις απαιτήσεις αυτές, καθόσον το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η προηγούμενη εθνική καταχώριση δεν είχε δεσμευτικό χαρακτήρα στο σύστημα των κοινοτικών σημάτων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Πρέπει εκ προοιμίου να αποκλειστεί η αναφορά που κάνει η προσφεύγουσα στη Σύμβαση των Παρισίων και στη συμφωνία ΔΠΠΤΕ. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τον κανονισμό 40/94, οι δύο αυτές συνθήκες δεν προβλέπουν υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων και είναι, ως εκ τούτου, αλυσιτελείς στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.
- 31 Πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από το ότι ο δικαιούχος εθνικού σήματος μπορεί να διεκδικήσει την αρχαιότητα του σήματος αυτού σε σχέση με αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ή με ένα κοινοτικό σήμα που αφορά το ίδιο σημείο και πανομοιότυπα προϊόντα ή υπηρεσίες. Βεβαίως, όπως εξέθεσε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού 40/94, όταν ο δικαιούχος κοινοτικού σήματος που έχει διεκδικήσει την αρχαιότητα πανομοιότυπου προγενέστερου εθνικού σήματος παραιτείται από αυτό ή το αφήνει να αποσβεστεί, θεωρείται ότι εξακολουθεί να απολαύει των ιδίων δικαιωμάτων που θα είχε αν το προγενέστερο σήμα είχε εξακολουθήσει να είναι καταχωρισμένο. Ωστόσο, οι εν λόγω διατάξεις δεν μπορούν να έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα να εγγυώνται στον δικαιούχο ενός εθνικού σήματος την καταχώριση του σήματος αυτού ως κοινοτικού σήματος, ανεξάρτητα από την ύπαρξη απολύτου ή σχετικού λόγου απαραδέκτου.
- 32 Εν συνεχεία, όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι δεν εξετάστηκε η προηγούμενη γερμανική καταχώριση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το κοινοτικό καθεστώς των σημάτων είναι ένα αυτοτελές σύστημα, το οποίο αποτελείται από σύνολο κανόνων και έχει δικούς του στόχους, καθόσον η εφαρμογή του είναι ανεξάρτητη κάθε εθνικού συστήματος. Κατά συνέπεια, η δυνατότητα να καταχωριστεί ένα σημείο ως κοινοτικό σήμα πρέπει να εκτιμάται μόνο με βάση τη σχετική κοινοτική ρύθμιση, οπότε το ΓΕΕΑ και, ενδεχομένως, ο κοινοτικός δικαστής δεν δεσμεύονται από απόφαση κράτους μέλους με την οποία γίνεται δεκτό ότι το ίδιο σημείο μπορεί να καταχωριστεί ως εθνικό σήμα. Τούτο ισχύει ακόμη και αν μια τέτοια απόφαση

ελήφθη κατ' εφαρμογήν εθνικής νομοθεσίας εναρμονισθείσας προς την οδηγία 89/104 [απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2002, T-106/00, Streamserve κατά ΓΕΕΑ (STREAMSERVE), Συλλογή 2002, σ. II-723, σκέψη 47].

33 Ωστόσο, οι καταχωρίσεις που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί σε κράτη μέλη αποτελούν στοιχεία τα οποία, χωρίς να είναι καθοριστικά, μπορούν να ληφθούν υπόψη για την καταχώριση κοινοτικού σήματος [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 2000, T-122/99, Procter & Gamble κατά ΓΕΕΑ (Σχήμα σαπουνιού), Συλλογή 2000, σ. II-265, σκέψη 61· της 31ης Ιανουαρίου 2001, T-24/00, Sunrider κατά ΓΕΕΑ (VITALITE), Συλλογή 2001, σ. II-449, σκέψη 33, και της 19ης Σεπτεμβρίου 2001, T-337/99, Henkel κατά ΓΕΕΑ (Ερυθρόλευκη στρογγυλή ταμπλέτα), Συλλογή 2001, σ. II-2597, σκέψη 58]. Έτσι, οι εν λόγω καταχωρίσεις μπορούν να αποτελέσουν βοήθημα για την ανάλυση που πρέπει να γίνει στο πλαίσιο της αξιολογήσεως μιας αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος [απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Νοεμβρίου 2003, T-222/02, HERON Robotunits κατά ΓΕΕΑ (ROBOTUNITS), Συλλογή 2003, σ. II-4995, σκέψη 52].

34 Πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε στο σημείο 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως τα ακόλουθα:

«[...] η καταχώριση του οικείου σήματος στο γερμανικό μητρώο σημάτων [...] δεν έχει καμία δεσμευτική ισχύ για το κοινοτικό καθεστώς των σημάτων, το οποίο αποτελεί νομικό θεσμό αυτοτελή και ανεξάρτητο από τα εθνικά καθεστώτα των σημάτων. Εξάλλου, οι καταχωρίσεις που υφίστανται στα κράτη μέλη αποτελούν ένα πραγματικό περιστατικό το οποίο μπορεί μόνο να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της καταχωρίσεως ενός κοινοτικού σήματος, χωρίς να είναι αποφασιστικό. Επιπλέον, τα έγγραφα καταχωρίσεως που προσκόμισε η αιτούσα δεν αναφέρουν τους λόγους βάσει των οποίων έγινε δεκτή η καταχώριση του επίμαχου σημείου [...]»

35 Έτσι, το τμήμα προσφυγών έλαβε δεόντως υπόψη την ύπαρξη της εθνικής καταχωρίσεως, χωρίς να μπορέσει ωστόσο να εξετάσει τους ακριβείς λόγους που

οδήγησαν το Deutsches Patent- und Markenamt να δεχθεί την καταχώριση του εθνικού σήματος. Οι λόγοι αυτοί, δεδομένου ότι δεν τους γνώριζε το τμήμα προσφυγών, δεν μπορούσαν να του χρησιμεύσουν ως βοήθημα για την ανάλυσή του.

- 36 Όσον αφορά τέλος την υποχρέωση αιτιολογήσεως, της οποίας η σημασία υπενθυμίστηκε στη σκέψη 18 ανωτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το σημείο 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που παρατέθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω, εξηγεί σαφώς και χωρίς διφορούμενα τους λόγους που οδήγησαν το τμήμα προσφυγών να μην ακολουθήσει την απόφαση του Deutsches Patent- und Markenamt. Πρέπει να προστεθεί ότι η αιτιολογία αυτή παρέσχε τη δυνατότητα, αφενός, στην προσφεύγουσα να γνωρίζει τη δικαιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως για να προασπίσει τα δικαιώματά της, πράγμα για το οποίο μαρτυρούν οι αιτιάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του δευτέρου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως της υπό κρίση προσφυγής, και, αφετέρου, στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 37 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, εν προκειμένω, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ενέχει τον ελάχιστο βαθμό διακριτικού χαρακτήρα που απαιτεί η νομολογία. Παρατηρεί συναφώς ότι η συνολική εντύπωση που παράγει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση χαρακτηρίζεται από ένα λεπτό στόμιο φιάλης, ένα πεπλατυσμένο και ευρύ σώμα φιάλης, του οποίου το μεγαλύτερο τμήμα της εμπρόσθιας και της οπίσθιας όψης είναι κυρτωμένο, ένα χαμηλό τμήμα που τελειώνει σε ένα εξόγκωμα και βαθουλώματα διατεταγμένα συμμετρικά στα πλευρά του σώματος της φιάλης.

- 39 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί εν συνεχεία την παρατήρηση του ΓΕΕΑ ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν συνιστά παρά ελάχιστη και διακριτική παραλλαγή των τυπικών μορφών και ότι το σήμα αυτό δεν παρουσιάζει κάποιο πρόσθετο χαρακτηριστικό που θα μπορούσε να θεωρηθεί εντυπωσιακό, ιδιαίτερο ή πρωτότυπο. Υπενθυμίζει ότι ούτε η ιδιαιτερότητα ούτε η πρωτοτυπία αποτελούν κριτήρια του διακριτικού χαρακτήρα ενός σήματος. Αντιθέτως, αρκεί ένας ελάχιστος βαθμός διακριτικού χαρακτήρα προκειμένου ένα σήμα να μπορεί να καταχωριστεί. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι δεν πρέπει να εφαρμόζεται ένα αυστηρότερο κριτήριο για να εκτιμηθεί ο διακριτικός χαρακτήρας ενός τρισδιάστατου σήματος.
- 40 Η προσφεύγουσα βάλλει επίσης κατά του ισχυρισμού ότι ο καταναλωτής, όταν προβαίνει στην επιλογή του, κατευθύνεται με βάση την ετικέτα ή το λογότυπο που έχει επιτεθεί στο προϊόν και όχι με βάση τη μορφή της φιάλης. Φρονεί ότι, κατά την αγορά, ο καταναλωτής θα κατευθύνει την επιλογή του με βάση τη μορφή της φιάλης και, μόνον αφού προσδιορίσει το επιθυμητό προϊόν, θα ελέγξει την επιλογή του με τη βοήθεια της ετικέτας. Η προσφεύγουσα προσθέτει συναφώς ότι ο μέσος καταναλωτής είναι απολύτως ικανός να αντιληφθεί τη μορφή της συσκευασίας των οικείων προϊόντων ως ένδειξη της εμπορικής προέλευσης των προϊόντων αυτών.
- 41 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κανένα από τα χαρακτηριστικά του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν έχει τεχνική λειτουργία.
- 42 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι ο καταναλωτής δεν προβαίνει εν γένει σε συσχέτιση μεταξύ της μορφής ή της συσκευασίας του προϊόντος και της προελεύσεως αυτού, αλλά αναφέρεται συνήθως, για να γνωρίσει την εμπορική προέλευση, στις ετικέτες που έχουν επιτεθεί στη συσκευασία.

- 43 Προσθέτει ότι τα χαρακτηριστικά του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα είτε συνιστούν απλώς χαρακτηριστικά συνήθους σχεδιασμού είτε ο οικείος καταναλωτής θα μπορούσε να τα αντιληφθεί μόνο μετά από αναλυτική εξέταση, την οποία όμως ο καταναλωτής αυτός δεν θα πραγματοποιήσει. Από τα ανωτέρω συνάγει ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση θα γίνει αντιληπτό ως παραλλαγή της συνήθους μορφής συσκευασίας του αντίστοιχου προϊόντος και όχι ως ένδειξη της εμπορικής προελεύσεώς του.
- 44 Τέλος, το ΓΕΕΑ παρατηρεί ότι το αν τα χαρακτηριστικά σχεδιασμού, θεωρούμενα μεμονωμένα, πληρούν τεχνικές ή εργονομικές λειτουργίες δεν έχει σημασία στο πλαίσιο της εξετάσεως του διακριτικού χαρακτήρα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Πρέπει, εκ προοιμίου, να υπομνηστεί ότι ο διακριτικός χαρακτήρας ενός σήματος πρέπει να εκτιμάται, αφενός, σε σχέση με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση και, αφετέρου, σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίο το οικείο κοινό αντιλαμβάνεται το σήμα αυτό [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 3ης Δεκεμβρίου 2003, T-305/02, Nestlé Waters France κατά ΓΕΕΑ (Μορφή φιάλης), Συλλογή 2003, σ. II-5207, σκέψη 29, και της 29ης Απριλίου 2004, T-399/02, Eurocermex κατά ΓΕΕΑ (Μορφή φιάλης μπύρας), Συλλογή 2004, σ. II-1391, σκέψη 19]. Τα κριτήρια εκτιμήσεως του διακριτικού χαρακτήρα των τρισδιάστατων σημάτων που συνίστανται στη μορφή του προϊόντος δεν είναι διαφορετικά από εκείνα που ισχύουν για τις λοιπές κατηγορίες σημάτων (αποφάσεις Μορφή φιάλης, προπαρατεθείσα, σκέψη 35, και Μορφή φιάλης μπύρας, προπαρατεθείσα, σκέψη 22). Επιπλέον, στο πλαίσιο της εξετάσεως του διακριτικού χαρακτήρα ενός σήματος, πρέπει να αναλύεται η συνολική εντύπωση που αυτό παράγει (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Μορφή φιάλης, σκέψη 39, και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία).

- 46 Εν προκειμένω, τα προϊόντα τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι προϊόντα διατροφής τρέχουσας κατανάλωσης. Επομένως, το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείται από όλους τους καταναλωτές. Πρέπει συνεπώς να εκτιμηθεί ο διακριτικός χαρακτήρας του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση λαμβανομένης υπόψη της τεκμαιρόμενης προσοχής ενός μέσου καταναλωτή, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος (αποφάσεις Μορφή φιάλης, προπαρατεθείσα, σκέψη 33, και Μορφή φιάλης μπύρας, προπαρατεθείσα, σκέψεις 19 και 20).
- 47 Πρώτον, όσον αφορά τη θέση της προσφεύγουσας ότι, στην περίπτωση προϊόντων όπως τα επίμαχα, ο καταναλωτής προβαίνει στην επιλογή του με βάση περισσότερο τη μορφή της συσκευασίας παρά με βάση την ετικέτα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι μέσοι καταναλωτές δεν έχουν τη συνήθεια να τεκμαίρονται την προέλευση των προϊόντων στηριζόμενοι στη μορφή τους ή στη μορφή της συσκευασίας τους, ελλείψει κάθε γραφήματος ή κειμένου (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Οκτωβρίου 2004, C-136/02 P, Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-9165, σκέψη 30, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ομοίως, οι καταναλωτές αυτοί αποδίδουν πρωτίστως απλή λειτουργία συσκευασίας στις φιάλες στις οποίες περιέχονται τέτοια προϊόντα [απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 2004, T-146/02 έως T-153/02, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ (Θυλάκιο με βάση στηρίξεως), Συλλογή 2004, σ. II-447, σκέψη 38]. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία που να συνηγορούν κατά της εφαρμογής της νομολογίας αυτής στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει να απορριφθεί η θέση της.
- 48 Πρέπει να προστεθεί ότι το αμφισβητούμενο συμπέρασμα του ΓΕΕΑ δεν είναι ασύμβατο προς την κατάσταση, που προβάλλει η προσφεύγουσα, ότι ο μέσος καταναλωτής είναι απολύτως ικανός να αντιληφθεί τη μορφή της συσκευασίας των προϊόντων τρέχουσας κατανάλωσης ως ένδειξη της εμπορικής προελεύσεώς τους (απόφαση Μορφή φιάλης, προπαρατεθείσα, σκέψη 34). Ακόμη και αν τούτο ισχύει, το γενικό αυτό συμπέρασμα δεν σημαίνει ότι κάθε συσκευασία ενός τέτοιου προϊόντος έχει τον διακριτικό χαρακτήρα που απαιτείται για την καταχώρισή της ως κοινοτικού σήματος. Συγκεκριμένα, η ύπαρξη του διακριτικού χαρακτήρα ενός σημείου πρέπει να εκτιμάται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση με γνώμονα τα κριτήρια που εκτέθηκαν στις σκέψεις 45 και 46 ανωτέρω.

- 49 Δεύτερον, όσον αφορά τα τέσσερα χαρακτηριστικά που συντελούν, κατά την προσφεύγουσα, στον διακριτικό χαρακτήρα της φιάλης, πρέπει να παρατηρηθεί εκ προοιμίου ότι το γεγονός και μόνον ότι μια μορφή αποτελεί παραλλαγή μιας των συνήθων μορφών ενός συγκεκριμένου είδους προϊόντων δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι το σήμα που συνίσταται στη μορφή αυτή δεν στερείται διακριτικού χαρακτήρα. Πρέπει πάντοτε να εξετάζεται αν ένα τέτοιο σήμα παρέχει τη δυνατότητα στον μέσο καταναλωτή, που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, να διακρίνει, χωρίς να προβαίνει σε ανάλυση και χωρίς να εφαρμόζει ιδιαίτερη προσοχή, το οικείο προϊόν από εκείνα άλλων επιχειρήσεων (προπαρατεθείσα απόφαση Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 32). Συγκεκριμένα, όσο περισσότερο η μορφή του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση ομοιάζει με την πιθανότερη μορφή που θα λάβει το επίμαχο προϊόν, τόσο πιθανότερο είναι η εν λόγω μορφή να στερείται διακριτικού χαρακτήρα (προπαρατεθείσα απόφαση Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 31).
- 50 Όσον αφορά το επίμηκες στόμιο και το πεπλατυσμένο σώμα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι παράμετροι του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν αφίστανται από τη συνήθη μορφή μιας φιάλης που περιέχει προϊόντα όπως αυτά τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Συγκεκριμένα, ούτε το μήκος του στομίου και η διάμετρός του ούτε η αναλογία μεταξύ του πλάτους και του πάχους της φιάλης ξεχωρίζουν κατ' ουδένα τρόπο.
- 51 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει για το εξόγκωμα. Συγκεκριμένα, πρόκειται για ένα συνηθισμένο χαρακτηριστικό σχεδιασμού των φιαλών που διατίθενται στο εμπόριο στον οικείο τομέα.
- 52 Το μόνο χαρακτηριστικό που απομακρύνει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση από τη συνήθη μορφή αποτελείται από τα πλευρικά κοιλώματα.

Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τα παραδείγματα που προσκόμισε το ΓΕΕΑ, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση παρουσιάζει κλειστές καμπύλες, που δίνουν περίπου την εντύπωση ημικυκλίων.

53. Ακόμη όμως και αν αυτό τα χαρακτηριστικό μπορούσε να θεωρηθεί ασύνηθες, δεν θα αρκούσε αυτό και μόνο για να επηρεαστεί η συνολική εντύπωση που παράγει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση σε βαθμό τέτοιο ώστε το σήμα αυτό να αποκλίνει σημαντικά από τα γενικώς και συνήθως ισχύοντα στον οικείο τομέα και, ως εκ τούτου, να μπορεί να επιτελέσει τη βασική του λειτουργία του προσδιορισμού της προελεύσεως του προϊόντος (προπαρατεθείσα απόφαση Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 31).
54. Θεωρούμενα συνολικά, τα τέσσερα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά δεν δημιουργούν συνεπώς συνολική εντύπωση η οποία θα μπορούσε να θέσει εν αμφιβόλω τη διαπίστωση αυτή. Επομένως, εκτιμώμενο σε σχέση με τη συνολική εντύπωση που παράγει, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση στερείται διακριτικού χαρακτήρα.
55. Το συμπέρασμα αυτό δεν έρχεται σε αντίφαση με το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα στοιχείο ότι ούτε η ιδιαιτερότητα ούτε η πρωτοτυπία αποτελούν κριτήρια του διακριτικού χαρακτήρα ενός σήματος. Συγκεκριμένα, ναι μεν η ύπαρξη ιδιαίτερων ή πρωτότυπων χαρακτηριστικών δεν συνιστά προϋπόθεση sine qua non της καταχώρισης, πλην όμως η παρουσία τους μπορεί αντιθέτως να προσδώσει τον απαιτούμενο βαθμό διακριτικού χαρακτήρα σε ένα σήμα που άλλως θα εστερείτο τον χαρακτήρα αυτό. Για τον λόγο αυτό, το τμήμα προσφυγών, αφού εξέτασε την εντύπωση που παράγει η φιάλη και αφού διαπίστωσε στο σημείο 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι «ο πελάτης δεν θα αντλούσε από τη φιάλη αυτή καθ' εαυτήν, όπως παρουσιάζεται συγκεκριμένα, καμία ένδειξη της εμπορικής προέλευσης», εξέτασε αν το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση διέθετε ειδικά χαρακτηριστικά που θα του προσέδιδαν τον ελάχιστο διακριτικό χαρακτήρα που απαιτείται. Αφού όμως διαπίστωσε στο σημείο 49 της προσβαλλομένης αποφάσεως

ότι τούτο δεν συνέβαινε, ορθώς κατέληξε στην έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση.

- 56 Τρίτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα περίπτωση ότι τα χαρακτηριστικά στοιχεία του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν έχουν τεχνική ή εργονομική λειτουργία, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η περίπτωση αυτή, ακόμη και αν υποτεθεί αποδεδειγμένη, δεν μπορεί να επηρεάσει την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Συγκεκριμένα, στον βαθμό που το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται το σημείο ως ένδειξη της εμπορικής προέλευσης του προϊόντος ή της υπηρεσίας, το γεγονός ότι το σημείο αυτό πληροί ή όχι ταυτοχρόνως μια λειτουργία πέραν αυτής του προσδιορισμού της εμπορικής προέλευσης, για παράδειγμα μια τεχνική λειτουργία, δεν ασκεί επιρροή στον διακριτικό του χαρακτήρα [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Οκτωβρίου 2002, T-173/00, KWS Saat κατά ΓΕΕΑ (Απόχρωση πορτοκαλί), Συλλογή 2002, σ. II-3843, σκέψη 30].

- 57 Επομένως, ο τέταρτος λόγος είναι επίσης απορριπτέος και συνεπώς η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 58 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει αυτή, σύμφωνα με το αίτημα του ΓΕΕΑ, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Μαρτίου 2006.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

J. Pirrung